

[Antonsen.]

sætning bag de lovforslag, vi diskuterer i dag, ønsket om at sikre landbruget en rimelig levedod. Vi ved godt alle sammen, at landbrugets udøvere vel nok er de mennesker her i landet, der gennemgående har det hårdeste arbejde og, selv om vi har landbrugsstøtte, formentlig alligevel dem, der har den dårligste timeløn for deres indsats. Derfor kan vi også acceptere landbrugsstøtteordningerne, så længe vi ikke har fri sammenlægning, og så længe vi ikke har fået løst vore markedsproblemer. Det er klart, at så længe vi er i en situation, hvor vi ikke ved, hvad det ender i, skal vi ikke lade noget falde, som forhåbentlig kan stå på længere sigt.

Vi er til gengæld betænkelige ved de principper, som man anvender i det støtte-system, der hidtil er anvendt herhjemme, og som foreslås forlænget. Vi mener for det første, at hjemmemarkedsordningerne i for høj grad virker produktionsfremmende, medens vi ville lægge større vægt på at gennemføre systemer, der var produktivitetsfremmende uden samtidig at være produktionsfremmende i en situation, hvor der ikke er større afsætningsmuligheder.

Vi mener også, at den hjemmemarkedsordning, vi har, i for vidt omfang fører til forvriddning mellem de forskellige produktionsgrene inden for landbruget, og også derfor er vi principielt imod den nuværende hjemmemarkedsordning. Vi er klar over, at den ikke kan laves om i den nuværende situation, og vil til gengæld lægge vægt på at forberede noget, til loven om 2 år igen skal til behandling.

Vi ville, som jeg siger, lægge større vægt på at gennemføre produktivitetsfremmende støtte, og specielt hvis vort ønske om fri sammenlægning kunne gennemføres, ville vi mene, at der virkelig ville være stort behov og god mulighed for, at man i højere grad med lovgivningen støttede investeringerne. Der ville blive behov for en meget stor kapitaltilførsel til landbruget, såfremt der blev fri sammenlægningsret, og i så fald ville vi mene, at det var naturligt, at det blev kombineret med øget investeringsstøtte.

Det er ofte mærkelige situationer, der opstår på grund af den hjemmemarkedsordning, vi har. I vinter oplevede vi, at der

blev indført hjemmemarkedsafgift på oksekød. Der skete nemlig det, at afsætningen af oksekød svigtede, og derfor blev der lagt afgift på oksekød på hjemmemarkedet. Konsekvensen blev naturligt, at forbrugerne så var mere interesserede i svinekød; når oksekødet bliver dyrere, ser man på, hvilke andre kødsorter der udbydes. Det er lidt af en barok situation; det burde næsten hellere være sådan, at det var oksekødsprisen, der blev sat ned for således at fremme forbruget af oksekød på hjemmemarkedet.

Et sådant system anvendes jo et andet sted; det gælder fjerkrækød, der bliver behandlet som en helhed; frosne kyllinger og ænder går i samme pulje. Det medfører, at når man eksporterer kyllinger til meget lave priser, til underpriser, er det i et vist omfang ande- og gåseproducenterne, som betaler en del af dette underskud. Det synes jeg på den anden side er højst uretfærdigt, og jeg ville mene, at når vi nu har denne hjemmemarkedsordning, burde man virkelig overveje at skille disse to ting ad. Der er her tale om produktion, næsten industriel produktion, begge steder, og vi skal ikke yderligere opfordre til fremme af kyllingeproduktionen, når det vitterligt er sådan, at kyllingerne ikke kan afsættes.

Det er vel nok svært at finde frem til et system, der slet ikke virker produktionsfremmende. Den bedste eller rettere den eneste mulighed er vel det, der har været fremme om eventuelt at give persontilskud til dem, der udøver landbrug, eller, som det har været fremme under de seneste forhandlinger om arbejdsmarkedets forhold, at tilbyde ældre landmænd folkepension på et tidligere tidspunkt. Det skulle selvfølgelig sammenkædes med et krav om, at disse landmænd så helt skulle indstille deres egen animalske produktion og forpligte sig til at undlade at medvirke ved animalsk produktion andre steder. Jeg og vi i liberalt centrum i det hele taget mener, at det er en af de tanker, der bør overvejes i den omstillingsperiode, landbruget er inde i.

Jeg har diskuteret en del med gode venner i Århus — og jeg tror også, det har været fremme offentligt i jyske blade — om man ikke i virkeligheden kunne klare landbrugsstøtten eller en stor del af den på en lidt